

CITAS MĀCĪBAS NO LIELĀ SKOLOTĀJA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Moz 3:1–11, Rm 5:11–19; 1Moz 28:10–17, Jņ 1:1–14, Mt 15:21–28, Mk 10:46–52.

ATMIŅAS PANTS:

“Un Jēzus tam sacīja: ‘Ej, tava ticība tev palīdzējusi! Un tūdaļ tas kļuva redzīgs un pa ceļu Viņam sekoja” (Mk 10:52).

Kurš no mums ir tāds, kas nekad nav bijis par sevi nokaunējies? Kurš no mums nav darījis kaut ko tādu, ko mums ir sāpīgi atcerēties un kas mums iedves šausmas, iedomājoties, ka citi to zina? Visdrīzāk mēs visi esam to piedzīvojuši, vai ne?

Tad iedomājieties, kā jutās Ādams un leva pēc aizliegtā koka augļa ēšanas. Vai kad Jēkabs piekrāpa savu tēvu, lai gūtu vecākā brāļa priekšrocības, un viņam bija jābēg no brāļa dusmām. Kā viņš varēja mierīgi naktīs gulēt! Un iedomājies, ka esi tā sieviete, kas pieķerta laulības pārkāpšanā (Jņ 8:4, NKJV). Arī Dāvids ir piedzīvojis kaunu, un Ps 32 ir rūgta atzišanās par to.

Protams, tas ir viens iemesls, kāpēc evaņģēlijs ir universāls un Kristus nāve bija visas cilvēces labā. Lai arī kādas ir atšķirības, tas mūs noteikti vieno – mūsu grēcīgums. Tāpēc kristīgajai izglītībai vajadzētu norādīt uz vienīgo mūsu bēdīgā stāvokļa risinājumu. Šajā nedēļā mēs runāsim par mūsu vienīgo risinājumu – mūsu lielo Skolotāju.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 7. novembrī.

Slēpšanās vietā

Izlasi 1Moz 3:1–11. Kāpēc Dievs jautāja Ādamam: “Kur tu esi?” _____

Parasti grēkākrišanas stāsti augli aino kā ābolu. Bet šajā pantā tas nav teikts. Tas bija vienkārši “koka auglis” (1Moz 3:3). Augļa veidam nav nozīmes. Ēst no šī koka bija aizliegts, jo koks bija kaut kam paredzēts. Tas bija domāts kārdinājumam nostumt Dievu malā un paziņot: “Es pats varu būt savas dzīves mēraukla. Es pats varu būt Dievs. Man ir augstāka autoritāte nekā Dieva Vārdam.”

Un, pavisam noteikti, kad čūska panāca, lai Ādams un leva apēd koka augli, viņu dzīves noslīdēja no ceļa. Un tad, kad viņi izjuta Dievu sev blakus, viņi centās paslēpties “aiz dārza kokiem” (1Moz 3:8).

Cik dīvaini, ka Dievs jautāja Ādamam: “Kur tu esi?” Viņš noteikti zināja, kur ir Ādams. Varbūt Kungs uzdeva jautājumu, lai palīdzētu viņiem apjaust viņu rīcības bēdīgo rezultātu.

Izlasi Rm 5:11–19, kur Pāvils daudzas reizes tiešā veidā sasaista Ādama izdarīto Ēdenē ar to, ko Jēzus paveica pie krusta. Ko tam vajadzētu mums stāstīt par Jēzus atnākšanu kā veidu, lai atceltu Ādama izdarīto? _____

Varētu teikt, ka glābšanas plāns ir Dieva reakcija uz Ādama un levas atbildi. Viņi slēpās no Dieva aiz kauna un vainas apziņas par savu grēku, un Dievs nāca viņus glābt. Mēs arī esam savā veidā izdarījuši to pašu, un Jēzus ir nācis mūs glābt. Līdz ar to arī mums var uzdot to pašu jautājumu: “Kur tu esi?!” Tas ir, kur tu esi – kādā grēkā un vainas apziņā, un attiecībā pret Jēzu un to, ko Viņš ir darījis, lai glābtu tevi no tā?

Lai arī ko vēl ietvertu kristīgā izglītība, kāpēc tai vajadzētu ietvert (pat uzsvērt) faktu, ka mūsu dabiskais stāvoklis ir slēpties no Dieva, un tad norādīt mums uz Jēzu kā risinājumu? _____

Bēgšana

Izlasi 1Moz 28:10–17. Kāds ir šī stāsta konteksts, un ko tas mums māca par Dieva žēlastību tiem, kas savā ziņā bēg no saviem grēkiem? _____

Savā rīcībā pret citiem ģimenes locekļiem Jēkabs ar mātes palīdzību bija iekritis ļaunā krāpšanā, un tagad viņam nācās par to samaksāt. Brālis izsaka vardarbības draudus pret viņu, un viņš kļūst par bēgli, kas dodas pie tēvoča uz Hāranu. Viss ir neskaidrs un biedējošs.

Kādu dienu Jēkabs velk kājas pa ceļa putekļiem, kad viņu pārsteidz tumsa. Viņš ir nekurienes vidū, virs galvas tikai debess jums. Atradis akmeni spilvena vietā, viņš iekrīt miegā. Bet neapzinātais stāvoklis miegā drīz tiek pārtraukts. Viņš redz slaveno sapni, un trepes, ko viņš redz, stiepjas no zemes līdz pat debesīm. Pa tām nokāpj un uzkāpj eņģeļi.

Tad viņš dzird balsi sakām: “Es esmu Kungs, Ābrahāma Dievs.” Tad balss atkārtos apsolījumus, kas Jēkabam jau ir zināmi no ģimenē stāstītā. Tava atvase kļūs liela. Tā būs svētība visām ģimenēm virs zemes. “Es esmu ar tevi,” balss turpina, “un Es tevi pasargāšu it visur, kur tu ej.. jo Es tevi neatstāšu, līdz kamēr izdarišu, ko Es esmu tev sacījis” (1Moz 28:15).

Elena Vaita rakstīja par to, kā Pāvils daudz vēlāk “redz Jēkaba vīzijas kāpnes, kas aino Kristu, kas ir savienojis zemi ar debesīm un mirstīgo cilvēku ar mūžīgo Dievu. Viņa ticība ir stiprināta, kad viņš atsauc prātā, kā sentēvi un pravieši paļāvās uz To, kas ir viņa atbalsts un mierinājums, un kam viņš atdod savu dzīvi”. “Apustuļu darbi”, 512. lpp.)

Jēkabs pamostas un viņš sev saka: “Tiešām, Tas Kungs ir šinī vietā, bet es to nezināju.” (1Moz 28:16) Tas, kas šeit notika, ir “pārsteidzoši”. Viņš nekad neaizmirsīs šo vietu, un viņš piešķir tai nosaukumu. Tad viņš dod zvērestu palikt uzticīgs Dievam visu mūžu.

Ko mēs varam mācīties no šī stāsta par to, kā Dievs Kristū cenšas aizsniegt mūs, neskatoties uz mūsu grēkiem? Kāpēc kristīgai izglītībai ir jāsauglabā šis princips priekšplānā visam, ko tā māca? _____

Rabi Jēzus

No visiem Jaunās Derības nodaļu sākumiem neviens nav tik slavens kā šis: “Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs” (Jņ 1:1). Jāņa 1. nodaļa drīz aizved tevi pie neaizmirstama panta: “Un Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū, un mēs skatījām Viņa godību, tādu godību kā Tēva vienpiedzimušā Dēla, pilnu žēlastības un patiesības.” (Jņ 1:14)

Izlasi Jņ 1:1–14. Ko šie panti stāsta par to, kas bija Jēzus un ko Viņš šeit dara? Ko tam vajadzētu mums stāstīt par Jēzu kā lielo Paraugskolotāju? _____

Tas pats Dievs, kas runāja dārzā ar Ādamu un levu, un ar Jēkabu nekurienes vidū, tagad parādās kā persona. Kā lasām Jaunajā Derībā, Dievs bija iemiesojies Jēzū. Pateicoties Jēzum, mēs varam uzzināt Dieva gribu un Dieva ceļu, jo Jēzus bija Dievs.

Nodaļa turpinās, stāstot par to, ka Jānis Kristītājs bija tik neatvairāms sludinātājs, ka pat reliģiskajiem vadītājiem no Jeruzālemes bija aizdomas, ka viņš varētu būt kaut kas īpašs. Bet viņš sagatavoja ceļu kādam, kas bija vēl lielāks par viņu. Kādam ļoti īpašam vajadzēja uzrasties, un viņš, Jānis Kristītājs, nebūs cienīgs tam “atraisīt kurpes siksnu” (Jņ 1:27).

Nākamajā dienā viņš ieraudzīja Jēzu un pasludināja, ka Viņš ir “Dieva Dēls”. Tajā dienā un arī vienu dienu vēlāk viņš nosauca Jēzu par “Dieva Jēru”.

Divi no Jāņa Kristītāja sekotājiem arī nolēma sekot Jēzum. Un, kad Jēzus jautāja, ko viņi meklē, tie nosauca Viņu par “Rabi” (kas tulkojumā nozīmē “skolotājs”) (Jņ 1:38).

Jēzus tāpat ir rabi, skolotājs, bet neviens cits skolotājs nav bijis Viņam līdzīgs, jo Viņš ir Dievs. Citiem vārdiem, Dievs atnāca pie cilvēkiem cilvēka izskatā, un šajā veidolā viņš darbojās kā rabi – skolotājs. Nav brīnums, ka Elena Vaita nosauca Jēzu par “vislielāko Skolotāju, kādu pasaule jebkad ir redzējusi” (“Signs of the Times”, 1886. gada 10. jūnijs). Galu galā šis Skolotājs bija Dievs.

Pārdomājot, kas bija Jēzus, kāpēc ir tikai loģiski mācīties no Viņa vislabāko veidu, kā mācīt garīgas patiesības? Ko mēs varam mācīties no Jēzus par to, kāpēc mācīšanā svarīgs ne tikai tas, ko mēs sakām, bet arī tas, ko mēs darām? _____

Sieviete atbild

Jēzus ir skolotāju Skolotājs. Dieva patiesais raksturs atspoguļojas Viņa mācībās un arī Viņa dzīvē. Viens evaņģēlija stāsts īpašs ar to, ka parāda – kad kāds runā ar Jēzu, Viņš klausās.

Izlasi stāstu, kurā Jēzus satiekas ar pagānu sievieti jeb kānaānieti no Tiras un Sidonas reģiona (Mt 15:21–28, Mk 7:24–30). Ievēro, ka Jēzus ļaudis izrāda neiecietību pret viņu un ka pat Jēzus, šķiet, viņu neievēro. Kā tu uztver sievietes pārdrošību? Ko šis stāsts māca mums par to, kā Jēzus mācīja cilvēkus? _____

Jēzus atradās netālu no Tiras un Sidonas. Viņš bija šķērsojis vietu, kur bija daudz svešinieku un valdīja liela etniskā spriedze. Grieķiski runājošie pilsētas iemītnieki raudzījās no augšas uz jūdu zemniekiem laukos, un jūdu zemnieki savukārt raudzījās no augšas uz viņiem.

Nesen Galilejas pārvaldnieks Hērods bija nogalinājis Jāni Kristītāju. Bet Jānis bija cilvēks, kam lielā mērā bija ar Jēzu kopīga vīzija, un nāvēssods likās neizbēgams. Jēzus nonāca tiešā sadursmē ar Savas misijas apdraudējumu.

Izjutis spriedzi, Jēzus iegāja kādā mājā, cerot, ka, kā Marks saka savā ziņojumā, neviens neuzzinās, ka Viņš ir tur (Mk 7:24). Bet sieviete Viņu atrada.

Tā laika un attiecīgā reģiona kultūrā sievietei nebija tiesību sevi aizstāvēt. Bez tam šī sieviete piederēja pie kultūras un etniskās grupas, kurai jūdiem nepietika laika, un tas radīja viņai vēl nevēlamākus apstākļus.

Bet sievietes meita bija slima. Viņa gribēja palīdzību, un viņa neatlaidīgi lūdza pēc tās. Jēzus atraidīja viņu. “Neklājas bērniem maizi atņemt un to nomest suņiem priekšā” (Mt 15:27). Viņas piezīme visu izmaina. Tā šķiet neatvairāma. Un Jēzus dziedina viņas bērnu.

“Lai tev notiek, kā tu gribi.” (Mt 15:28) Kā mēs saprotam šos vārdus? Kā mēs reaģējam, kad viss tomēr nenotiek tā, kā mēs vēlamies? _____

Skolēns, kurš saprot

Jēzus un Viņa sekotāji pagriežas Jeruzālemes virzienā. Lai gan Hērods bija noraizējies par Jāņa Kristītāja ietekmi, autoritātes, ieskaitot Hērodu, nebija tik satrauktas par Jēzu. Viņa sekotāji bija trūcīgi un neievērojami ļautiņi, kas izmisīgi cerēja uz kādu pārmaiņu.

Jēzus pāri visam gribēja atnest pasaulei cerību. Bet Viņš bija pārliecināts, ka tie, kam ir vislielākā vara un priekštiesības, darīs visu iespējamo, lai šo misiju neitralizētu. Viņi negribēja, ka Jēzus gūst panākumus.

Runājot par divpadsmit mācekļiem, kas veidoja Jēzus skolēnu iekšējo loku, šķiet, ka viņi dedzīgi vēlējās būt Jēzus pusē. Bet vienlaikus likās, ka viņi ir samulsuši – vai akli. Piemēram, Mk 8:31–33 Meistars izaicina Savus skolēnus ieraudzīt to, ko viņiem ir grūti ieraudzīt. Tas ir, daudzējādā ziņā viņi vēl joprojām bija garīgi akli pret to, kam patiesībā ir nozīme (sk. Mk 8:37).

Tas viss veido situāciju, kurā Jēzus sastop kādu.

Izlasi stāstu par Jēzu un aklā ubaga Bartimeja dziedināšanu (sk. k 10:46–52). Ievēro lielo žēlastību, kādu Jēzus parāda. Tad pārdomā, kā aklā vīra ilgas redzēt vada viņu pieņemt lēmumu sekot Jēzum ceļā uz Jeruzālemi. Kā tu domā, vai Marks iezīmē atšķirību starp Bartimeju un citiem mācekļiem? Kā šis stāsts izgaismo to, ko tev nozīmē būt Meistara pārstāvim?

Bartimejs gribēja skatīt zidaiņa matu cirtu un kviešu krāsu ražas laikā. Bet redzēšana ietvēra ko vairāk nekā tikai fizisku redzi. Šis stāsts, citiem vārdiem, ir par garīgu redzi. Tas ir par saprašanu, par tā notveršanu, kas patiesībā ir Meistars. Fiziskā redze ir viena lieta. Tā ir svarīga, un Jēzus to zina. Bet Jēzus arī zina, ka ikviena cilvēka visdziļākās ilgas ir jauna un labāka dzīve.

Izlasi Ebr 5:12–14. Ko tas mums māca par patiesu izglītību?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Ceļš pie Kristus” nodaļu “Mācekļības pārbaude” (57.–65. lpp.).

Elena Vaita cita starpā mums stāsta, ka tad, ja mēs patiesi atsauksimies Meistaram, “mēs ilgosimies nest Viņa līdzību, elpot Viņa garu, darīt Viņa gribu un iepriecināt Viņu visās lietās” (“Ceļš pie Kristus”, 58. lpp.). Jēzus Kristus sabiedrībā pienākums, viņa saka, “kļūst par prieku” (“Ceļš pie Kristus, 59. lpp). Izlasiet Bībelē Mt 5.–7. nodaļu. Tur ir uzrakstīta Kalna svētruna, viens no lielākajiem apkopojumiem tam, ko lielais Skolotājs gribēja, lai Viņa skolēni zinātu, un vadmotivs valstībai, ko Viņš nāca nodibināt.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā Dievs uzrunāja Ādamu un levu, un arī Jēkabu, tā Jēzus uzrunā mūs. Viņš savienojas ar mums mūsu dziļākajās ilgās un liek mums (tāpat kā Viņš darīja ar Bartimeju) pārdomāt, kas mēs esam un uz kuriem ejam. Šajā gaismā padomājiet par to, kā mēs mācām Bībeli saviem bērniem un cits citam. Kāda ir atšķirība starp viduvēju Bībeles mācīšanu un tādu, kas ir neatvairāma, kas patiešām ienes pārmaiņas cilvēku dzīvē?

2. Vai jautājums, kur tu atrodi savā dzīves ceļojumā, ir tīri personīgs, vai arī tas ir tāds, ko tu vari pārrunāt ar cilvēkiem, kam uzticies? Kā doma par draudzi kā “Kristus miesu” (1kor 12:27) norāda, ka saruna ar citiem var būt viens veids, kā nonākt pie tā, ko Kristus grib, lai tu zini?

3. Mēs ceturtdien uzzinājām, ka, tiklīdz Bartimejs varēja, tiklīdz viņš bija izglābts no fiziskā (un garīgā) akluma, viņš sekoja Jēzum ceļā uz Jeruzālemi. Uz šī ceļa viņš katru dienu dzirdēja lielā Skolotāja gudrību. Nu, kā varam noprast, viņš gribēja nest Jēzus līdzību, elpot Viņa garu, darīt Viņa prātu. Kāpēc cilvēkam vajadzētu “priecāties”, kā tas rakstīts grāmatā “Ceļš pie Kristus”, sekojot tik augstam standartam, kādu Jēzus atklāja Kalna svētrunā?

4. Pārdomājiet vairāk jautājumu ceturtdienas pētījuma beigās. Kā mēs mācāmies atšķirt labu no ļauna? Kā mēs definējam, kas ir labs un kas ļauns? Kāpēc tas, ko mēs darām ar šīm zināšanām, varbūt ir pat vēl svarīgāks nekā pašas zināšanas?